

They felt that they were on the threshold of a great mystery, and Susie's heart began to beat fast. Arthur conducted his examination with the greatest method; he walked round each room carefully, looking for a door that might lead to a staircase; but there was no sign of one.

"What will you do if you can't find the way up?" asked Susie.

"I shall find the way up," he answered.

.....

"It must be here," he said.

Presently he gave a little laugh, for he saw that a small door was concealed by the woodwork. He pressed it where he thought there might be a spring, and it flew open. Their torch showed them a narrow wooden staircase. They walked up and found themselves in front of a door. Arthur tried it, but it was locked. He smiled grimly.

"Will you get back a little," he said.

He lifted his axe and swung it down upon the latch. The handle was shattered, but the lock did not yield. He shook his head. As he paused for a moment, and there was a complete silence, Susie distinctly heard a slight noise. She put her hand on Arthur's arm to call his attention to it, and with strained ears they listened. There was something alive on the other side of that door. They heard it curious sound: it was not that of a human voice, it was not the crying of an animal, it was extraordinary.

.....

"Good God, it's moving!"

Arthur put his hand on her arm quickly to quieten her and bent down with irresistible curiosity. They saw that it was a mass of flesh unlike that of any human being; and it pulsed regularly. The movement was quite distinct, up and down, like the delicate heaving of a woman's breast when she is asleep, Arthur touched the thing with one finger and it shrank slightly.

"It's quite warm," he said.

He turned it over, and it remained in the position in which he had placed it, as if there were neither top nor bottom to it. But they could see now, irregularly placed on one side, a few short hairs. They were just like human hairs.

"Is it alive?" whispered Susie, struck with horror and amazement.

"Yes!"

Arthur seemed fascinated. He could not take his eyes off the loathsome thing. He watched it slowly heave with even motion.

"What can it mean?" he asked.

He looked at Dr. Porhoët with pale and startled face. A thought was coming to him, but a thought so unnatural, extravagant, and terrible that he pushed it from him with a movement of both hands, as though it were a material thing. Then all

Úgy érezték, mintha egy nagy rejtélynek a közepén lennének és Suzie szíve gyorsan kezdett dobogni. Arthur a legjobb módszerrel vezette a vizsgálatot; minden szobát gondosan körbejárt, egy ajtót keresve, ami elvezethetett egy lépcsőhöz; de még csak jele sem volt egynek sem.

„Mit fogsz csinálni, ha nem találsz meg a felfelé vezető utat?” kérdezte Suzie.

„Meg fogom találni a felfelé vezető utat” válaszolt.

.....

„Itt kell lennie.” mondta a férfi.

Mindjárt kacagott is egyet, amikor meglátta az ajtót, amit egy ácsmunka mögé rejtettek el. Ott nyomta be azt, ahol úgy gondolta, hogy lehet egy repedés és az fel is csapódott. Fáklyájuk egy vékony falépcsőt mutatott. Felmentek és egy ajtó előtt találták magukat. Arthur megpróbálta kinyitni, de az le volt zárva. Zordan elmosolyodott.

„Kicsit hátrébb mennél,” mondta.

Felemelte fejszóját és lecsapott vele a zárra. A kilincs összetört, de a zár nem engedett, A férfi megrázta a fejét. Amint egy pillanatra szünetet tartott, és teljes csend állt be, Suzie határozottan hallott egy gyenge hangot. A kezét Arthur karjára tette, hogy felhívja erre a figyelmét és hegyezett fülekkel hallgatóztak. Volt valami élő az ajtó másik oldalán. egy furcsa hangot hallottak: nem emberi hangot, nem is egy állat ugatását, ez valami szokatlan volt.

.....

„Te jó Isten, ez mozog?”

A férfi a nő karjára tette a kezét, hogy lecsillapítsa őt, és ellenállhatatlan kíváncsisággal hajolt le. Látták, hogy az egy halom hús volt, nem mintha emberi lett volna; és rendszeresen lüktetett. A mozdulat pontosan kivehető, fel-le volt, mint egy nő mellének könnyed hullámozása alvás közben. A férfi egy ujjával megérintette és az kissé visszahúzódott.

„Elég meleg.” mondta.

Megfordította, és az abban a pozícióban maradt, ahogy odarakták, mintha se feje, se alja nem lenne. De most már láttak egy kevés, az egyik oldalra szabálytalanul odahelyezett haját. Épp olyan volt, mintha emberi lenne.

„Él?” suttogta Suzie rémülettől és döbbenettől sújtva.

„Igen!” válaszolt a férfi.

Arthur elbűvöltnek tűnt. Le se tudta venni a szemét arról az undorító dologról. Nézte, ahogy az lassan, egyenletes mozgással hullámozik.

„Ez meg mit jelenthet?” kérdezte.

Sápadt és ijedt arccal Dr. Porhoët-re nézett. egy ötlet jutott az eszébe, de az olyan szokatlan, furcsa és borzalmas volt, hogy mindkét kezével egy mozdulattal ellökte magáról, mintha egy

three turned around abruptly with a start, for they heard again the wild gibbering which had first shocked their ears. In the wonder of this revolting object they had forgotten all the rest. The sound seemed extraordinarily near, and Susie drew back instinctively, for it appeared to come from her very side.

anyagi dolog lett volna. Mindhárman megfordultak a hirtelen ijedtükben, amikor újra hallották a vad motyogást, ami először sokkolta a fülüket. Ennek a visszataszító dolognak a csodálása mindent elfeledtetett velük. a hang furcsán közelinek tűnt, és Suzie ösztönösen visszahúzódott, mert úgy tűnt, mintha ez pontosan az ő oldaláról jött volna.

(Jászfalvy Orsolya 8.A)